

Baixada del Pic Batalla cap al riu d'Eslida

Proposta:

Donar a conèixer la senda creada i netejada per gent del Centre Excursionista de Vila-real i amics que baixa del Pic Batalla i arriba fins el SL d'Aín per a que d'aquesta forma es trepitge per més gent cada volta per a que es conserve en bon estat.

Distància: 8 km

Ascens acumulat: 890 m

Altura màxima: 975 m

Altura mínima: 346 m

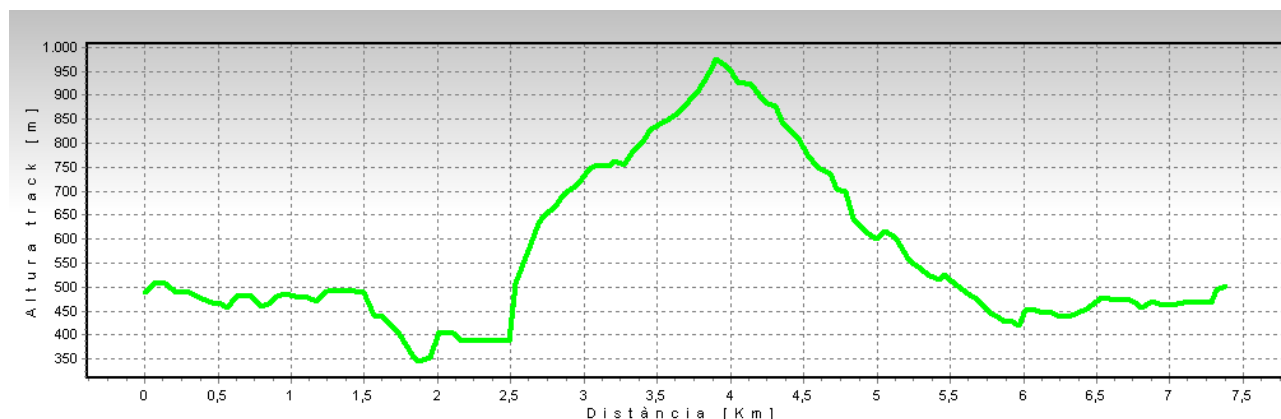
Fonts per agafar aigua? Sí, encara que algunes son estacionals. En Aín poble i a l'eixida del poble quasi sempre en podem agafar.

Temps aproximat: 4h 30m a pas tranquil, inclòs el temps per esmorzar i xarrar gaudint d'unes vistes meravelloses.

Dificultat: Les pujades al Collat de Barres i al Pic Batalla son prou pesades, amb fort desnivell, mentre que les baixades des del Pic Batalla son pronunciades i amb forta pendent, per tant, no es recomana dur xiquets o gent no acostumada a eixir per muntanya.

Perfil d'altures:

Descripció:

Eixim d'Aín, per la part de darrere del poble, per on està la piscina en direcció als molins, en deixar la piscina a l'esquerra agafem el camí de la dreta (no la pista forestal) en direcció al Castell d'Aín i Collat de la Ibola, per arribar al pal indicatiu que ens informa de les direccions del Castell d'Aín, Collat de la Ibola i Coll de Barres per el GR-36, agafem el GR-36 en direcció al Coll de Barres.

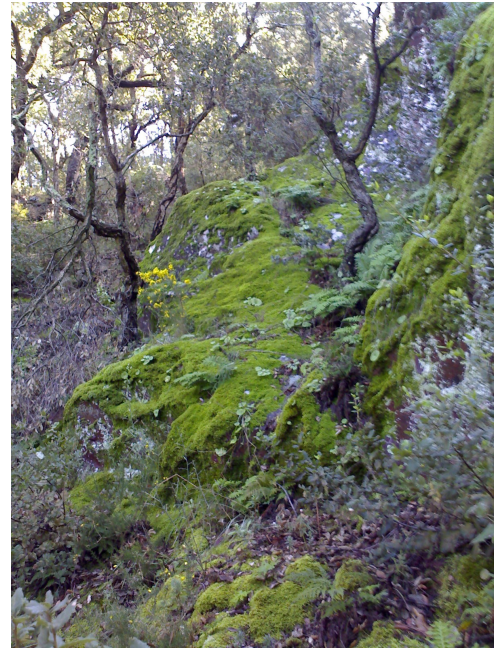
Pujant per el barranc de la Caritat deixem enrere els dos molins i arribem a la font que dona nom al barranc, Font de la Caritat, des d'on eix prou aigua (està tancada i actualment te una pared i reixes que no deixen entrar a la cova), el castell ens queda a la nostra dreta mirant cap amunt.

Seguim la pista forestal veient alguna que altra marca de GR i ens tirem cap a esquerra en passar per la partida de la Mesquita, on veurem un arc de construcció antiga, d'aquesta forma deixem la pista forestal per continuar un altre ramal que puja passant per una font de la que no sabem el nom (si algú el sap li estariem agraïts de que ens ho comunicara). Una volta passem la font em d'estar al aguait per tal de trobar una marca de GR que ens indica que tenim que agafar una senda a ma esquerra amb forta pujada la qual ens dura fins al Coll de Barres, bon lloc per fer un alt i respirar, encara que es recomanable fer l'aturada més llarga a d'alt del Pic Batalla, des d'on tindrem una magnífica vista.

Des del Coll de Barres podríem pujar fins el Pic Bellota i el Puntal de l'Aljub però avui no hem vingut per tal menester, així que agafem direcció nord creuant la pista tal i com veníem de la senda i comencem la pujada al Pic Batalla.

La pujada al pic Batalla es de duresa mitja, fent esses i no es molt empinada però convé agafar-la amb calma gaudint de les vistes cap al Pic Espadà (direcció sud-oest), el Carrascal i tota la cresta que venint de la Penya Blanca arriba fins el Pic Bellota i el Puntal de l'Aljub.

A meitat pujada al Pic Batalla veurem primer una senda que inicia camí cap a l'esquerra, aquesta senda fa la volta al pic sense pujar, un poc més amunt veurem un altra senda que inicia la volta al pic en direcció a Eslida (cap a la dreta de la senda de pujada), les vistes cap a aquesta població son magnifiques des d'aquesta senda. Aquestes sendes es trobem més endavant amb la que baixa des del Pic Batalla per lo que podem pujar des de l'altra part (Nord) si volem, enlloc de pujar per la vesant Sud que es la que nosaltres seguim per a abastar el cim 15 minuts més tard. El paisatge des del Pic Batalla es impressionant, tal i com diu Carles Janes (del que aquest pic es el preferit dels voltants) aquest pic al no estar envoltat per els demás pics, que estan prou lluny, te unes vistes magnífiques, que abasten des de Penyagolosa a Sogorb i tota la plana, i com no, les poblacions veïnes d'Eslida, Aín, Alcúdia de Veo i altres més allunyades. El Batalla te 974m d'altitud, l'esforç val la pena.

Una volta em esmorzat iniciem la baixada, netejada des de zero per gent del Centre Excursionista de Vila-real, amb molta feina, patiments i suors, gracies a tots ells tenim l'oportunitat de fer una volta circular per un paratge meravellós. La baixada està marcada amb taques blanques (que a voltes es confonen amb marques de propietats veïnes o límits municipals, encara que duen més o menys cap al mateix camí). Iniciem la baixada en direcció Nord per a anar derivant cap a l'Est (cap a la dreta), baixant per buscar la pista forestal de més avall ja en direcció nord-est, aquest tros es prou empinat, aneu amb compte. Hi ha fites per tota la senda, com no, posades per la gent del Centre Excursionista de Vila-real.

Una volta eixim a la pista forestal anem cap a la dreta fins que al girar la primera corba veiem un arbre amb un cartell on ens indica la direcció a prendre cap a Aín, cap a l'esquerra, si ens fixem veurem a peu de pista una fita de pedres que ens indica on comença la senda de baixada cap al SL que va fins Aín, d'aquest SL parlarem un poc més endavant. Deixem la pista i iniciem el descens, també em de tenir compte durant aquest tros ja que es de forta i pronunciada pendent.

Iniciem la baixada fins que als 527m d'altura ens deurem de desviar cap a la nostra esquerra (direcció Oest) i seguint aquesta direcció arribarem a una part d'ombria on veurem moltes pedres amb molsa, líquens, melics de Venus i falgueres menudes de muntanya, un lloc molt bonic, i com es clar, ple de sureres que estan recuperant-

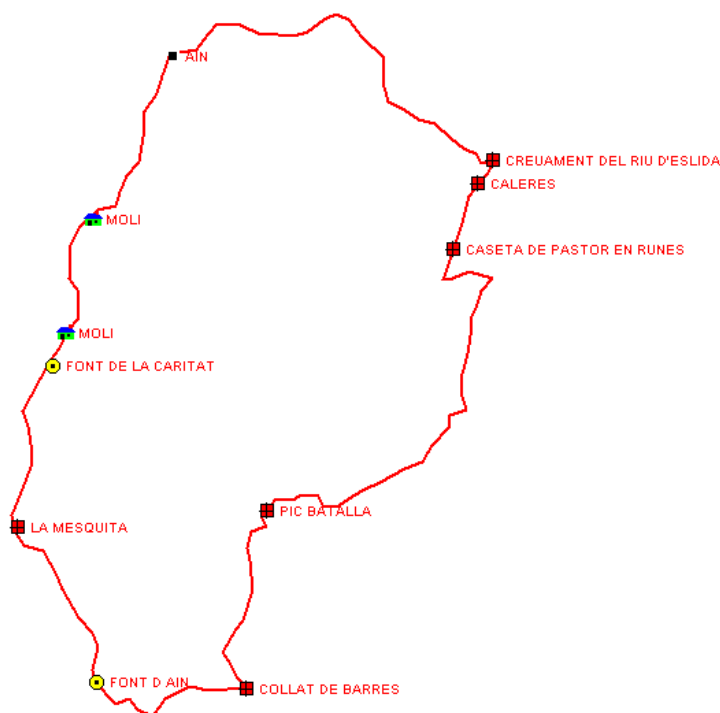
se de les cremades patides per algun que altre incendi, també veiem prou de bruc per ací. Continuem baixant fins on comença el barranc de Manyes i una volta arribem a ell, si tenim sort i si ha plogut prou, veurem que passa prou aigua, encara que no tanta per a impedir-nos seguir el camí. En aquest punt tindrem que decidir si anem per el barranc (direcció nord) o cap a l'oest seguint la senda que va fins Aín per la part de d'alt, nosaltres ens decantem per seguir el barranc aigües a baix fins que trobem el Riu d'Eslida, baixant cap al riu haurem vist les runes de lo que pot ser en altres temps fou un refugi de pastor, més endavant veurem les runes d'uns forns de calç en estat prou malmès.

Arribats al Riu d'Eslida anem contra corrent direcció nord-oest seguint l'antic camí empedrat que utilitzaven els veïns d'Eslida i Aín per comunicar-se, aquest camí el deixarem un poc més endavant per a creuar varies voltes el riu i sortir fins la carretera seguint la senyal de marxa no correcta (aspa verda i blanca) del SL (la senda correcta s'ha perdut degut a la falta de neteja). Arribats a la carretera la seguim uns 200 metres mentre aprofitem per intentar trobar a un d'els bancals de la nostra esquerra la cova de la Covatilla, la veieu? Segur que la trobeu.

Com hem dit, deixem la carretera aproximadament 200 metres després d'haver-la agafat i baixem cap a l'esquerra per una senda marcada amb la senyal de SL.

La resta de camí fins a Aín discorre per els voltants de camps de conreu, molts d'ells en estat d'abandonament, ho al menys, això pareix. Durant aquesta part del camí podrem veure, si tenim sort, molts lloc on l'aigua pren protagonisme, ja que la veurem excedir les tanques de les basses de regadiu i eixir per el camí mateix, com donant-nos la benvinguda, si estem a l'aguait es probable que agafem desprevinguda alguna que altra granota, tal i com les vam veure nosaltres.

Vaja, ja hem arribat, una suau pujada cap a la plaça del poble i ja està, hora de fer els estiraments (sí sí, que després a casa ja no hi ha remei, si teniu dubtes per a fer els estiraments ja sabeu que Ceci ens aconsellarà perfectament, qui millor que ella per a fer-ho?), també, com es costum i molt bona idea, després de deixar tot el que dúiem al cotxe, podem anar a prendre alguna cosa al bar del poble, crec que avui ho mereixem.

La veritat es que els voltants d'Aín son de lo més bonic de la serra, esperem que vos haja agradat, i si voleu que incloem els vostres suggeriments o voleu afegir més informació a aquest trajecte (teniu dades dels forns de calç que hem vist? fins quan es va utilitzar el camí empedrat d'Eslida a Aín? sabeu com es diu la font que trobem abans d'agafar la senda GR-36 que puja fins el Collat de Barres?) estem oberts a les vostres opinions.

Cal conèixer el nostre entorn per tal de voler-lo i respectar-lo, aquest es el primer pas per cuidar tot allò que ens han llegat les anteriors generacions, fem que tota aquesta bellesa arribe també a les generacions futures. Quan més sapiguem de la nostra terra més en gaudirem d'ella i més l'estimarem.

No es pot finalitzar aquest article sense donar les gracies a tots aquells, membres o no del Centre Excursionista de Vila-real, que han col·laborat en l'adequació i neteja d'aquesta senda, no els nombrarem de forma individual perquè de segur ens oblidaríem d'algú, sols nomenarem als impulsors de l'idea, Carles Janes i Pepe de Tales, amic de Carles i gran coneixedor de la Serra d'Espadà.

Moltes gracies.

Jose Vicente Talón Ferrer

